

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Слідчий відділ

вул. Архітектора Нільсена, 33, м. Маріуполь, Донецька область, 87515, тел. (0629) 52-53-94, (098) 482-18-54
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_mariupol_sv@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Дніпро

12 квітня 2024 року

Слідчий слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях старший лейтенант юстиції Курбанов Севастян Рустамович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22024050000000523, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 22.02.2024 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Гладишенко Ірині Володимирівні,
30.06.1976 року народження, раніше не судимій,
уродженці м. Авдіївка Донецької області,
zareєстрованій за адресою: [REDACTED]

особу якої документовано паспортом
громадянина України [REDACTED]

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 1689-VII від 07.10.2014) та ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 3113-IX від 03.03.2022).

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України

від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 визначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ст. 5 Конституції України носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до Рішень Конституційного Суду України № 6-рп/2005 від 05.10.2005, № 6-рп/2008 від 16.04.2008 зазначені норми визначають, що влада народу є первинною, єдиною і не відчуженою та здійснюється народом шляхом вільного волевиявлення через вибори, референдум, інші форми безпосередньої демократії у порядку, визначеному Конституцією та законами України, через органи державної влади та органи місцевого самоврядування, сформовані відповідно до Конституції та законів України. Тільки народ має право безпосередньо шляхом всеукраїнського референдуму визначати конституційний лад в Україні, який закріплюється Конституцією України, а також змінювати конституційний лад внесенням змін до Основного Закону України в порядку, встановленому його розділом XIII.

Стаття 6 Конституції України передбачає, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 69, 71-73 Конституції України передбачено, що народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії. Вибори до органів державної влади та органів місцевого самоврядування є вільними і відбуваються на основі загального, рівного і прямого виборчого права шляхом таємного голосування.

Всеукраїнський референдум призначається Верховною Радою України або Президентом України відповідно до їхніх повноважень, встановлених цією Конституцією. Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно - територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема, Донецька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Водночас громадянка України Гладишенко Ірина Володимирівна, своїми умисними діями, які виразились у державній зраді, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України вчинила злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

У березні - квітні 2014 року в місті Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія Російської Федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, організації та підтримки окупаційної влади, направленої на зміну меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Так, 07.04.2014 у місті Донецьку видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой Народной Республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «Донецької Народної Республіки» (далі - «ДНР») та чинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схвалення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР».

За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про суверенітет «ДНР» на території Донецької області.

Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною владою Російської Федерації, з числа своїх громадян та місцевого

населення області сформовано політично-управлінські («органи державної влади ДНР») та силові органи.

При цьому кожний учасник органів політичного та силового блоків «ДНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлював, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії Російської Федерації та зміна меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України.

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань Російської Федерації, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій Російської Федерації на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями.

Резолюцією ПАРЄ № 2133 (2016) від 12.10.2016 «Засоби правового захисту від порушень прав людини на українських територіях, що знаходяться поза контролем української влади» визнано, що «ДНР» створена та підтримується, а також перебуває під ефективним контролем РФ. При цьому, вона не має жодної легітимності ані за правом України, ані за міжнародним правом. Це стосується всіх їхніх «установ», включаючи «суди», створені владою de facto/фактичною владою.

Одночасно з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій, та згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018 є органами окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Відповідно до п. п. 6, 7 ч. 1 ст. 11 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих

територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Зокрема, починаючи з 07.04.2014, Російською Федерацією тимчасово окуповано територію міста Донецьк.

Представниками Російської Федерації на тимчасово окупованій території Донецької області створено підпорядковану, керовану та фінансовану Російською Федерацією окупаційну адміністрацію, в яку входили органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованою територією України та псевдоправоохоронні органи, включаючи судову систему.

На учасників судової системи «ДНР» відповідно до задалегідь розробленого плану злочинних дій, в тому числі покладаються наступні обов'язки:

- створення органів судової влади незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів судової влади «ДНР»;
- здійснення судочинства, непередбаченими законодавством України судовими органами «ДНР».

Постановою незаконно утвореного органу «Совета Министров Донецкой Народной Республики» від 22.10.2014 № 40-1 «О создании судебной системы» визначено, що «...судебная система Донецкой Народной Республики состоит из Верховного Суда, городских и районных судов общей юрисдикции, военных судов, арбитражного суда», які підпорядковуються керівникам «ДНР».

Постановою незаконно утвореного органу «Совета Министров Донецкой Народной Республики» від 22.10.2014 № 40-2 «О судебной системе» затверджено тимчасове положення про судову систему, відповідно до якого визначено структуру та повноваження судів на території так званої «ДНР».

Указом «Главы Верховного Суда Донецкой Народной Республики» від 22.02.2016 № 45-од затверджено «Административный регламент Верховного Суда Донецкой Народной Республики», в якому врегульовано склад

«Верховного Суда Донецкой Народной Республики», повноваження голови та його заступників, порядок роботи тощо.

Відповідно до ст. 2 «Закона № 92-ІНС «О Верховном Суде Донецкой Народной Республики»», яка прийнята «Постановлением Народного Совета 15 января 2020 года» - «Верховний Суд Донецької Народної Республіки є вищим судовим органом у цивільних, арбітражних, кримінальних, адміністративних та інших справах, підсудних судах, утворених відповідно до Закону Донецької Народної Республіки «Про судову систему Донецької Народної Республіки» та інших законів».

Відповідно до ст. 14 «Закона № 92-ІНС «О Верховном Суде Донецкой Народной Республики»» до повноважень «судьи Верховного Суда ДНР» віднесено наступне:

«1) беруть участь у межах та порядку, встановлених процесуальним законодавством Донецької Народної Республіки, у розгляді підсудних Верховному Суду Донецької Народної Республіки справ судовими палатами Верховного Суда Донецької Народної Республіки, а у разі обрання судді судової палати Верховного Суда Донецької Народної Республіки до складу суддів Апеляційної Суду Донецької Народної Республіки або Дисциплінарної колегії Верховного Суда Донецької Народної Республіки – у розгляді підсудних цієї палати та колегії справ, а також здійснюють інші процесуальні повноваження;

2) узагальнюють судову практику, знайомляться безпосередньо у судах загальної юрисдикції із практикою застосування законодавства Донецької Народної Республіки;

3) вносять пропозиції з питань, що обговорюються на засіданні Пленуму Верховного Суда Донецької Народної Республіки, беруть участь у підготовці та обговоренні проектів його постанов та за дорученням Голови Верховного Суда Донецької Народної Республіки доповідають їх на засіданні Пленуму Верховного Суда Донецької Народної Республіки;

4) здійснюють інші повноваження, передбачені Регламентом Верховного Суда Донецької Народної Республіки».

Судді «Верховного Суда ДНР» призначаються на посаду Народною Радою Донецької Народної Республіки за поданням Голови Донецької Народної Республіки згідно із ст. 4 «Закона № 92-ІНС «О Верховном Суде Донецкой Народной Республики»».

Зазначені незаконні нормативно-правові акти, видані представниками окупаційної влади «ДНР», якими у своїй діяльності керуються прокурори та судді, що незаконно діють на тимчасово окупованій частині території Донецької області, приймалися всупереч чинного законодавства України, є протиправними та такими, що суперечать основоположним принципам Конституції України та іншим законодавчим актам України.

У свою чергу громадянка України Гладишенко Ірина Володимирівна, 30.06.1976 року народження, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної підривної діяльності РФ проти України шляхом окупації та подальшої анексії

території України в Донецькій області, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, після окупації міста Донецька діючи умисно, за власною ініціативою, добровільно залишилася на тимчасово окупованій території області та з власної ініціативи добровільно вирішила надати допомогу РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності на шкоду суверенітетові та територіальній цілісності України, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, Гладишенко Ірина Володимирівна на підставі Закону «О Верховном Суде Донецкой Народной Республики» взяла участь у проведенні конкурсу на посаду «судді Верховного Суду ДНР».

За результатами проведеного псевдодержавними органами «ДНР» конкурсу на підставі «Указа Главы Донецкой Народной Республики А. Захарченка «О назначении судей» № 71 от 17.03.2016» Гладишенко Ірина Володимирівна обійняла посаду «судді Верховного Суду ДНР» терміном на 3 (три) роки, почала здійснювати псевдоправосуддя від імені «ДНР» та протиправно приймати судові рішення.

В подальшому, «Постановлением Народного Совета ДНР № П-111П-НС от 05.04.2019», громадянку України Гладишенко Ірину Володимирівну було повторно призначено на посаду «судді Верховного Суду ДНР».

«Постановлением Пленума Верховного Суда ДНР от 24.01.2020 № 1» Гладишенко Ірину Володимирівну було призначено «суддею Воєнної палати Верховного Суду ДНР».

Надалі, «Постановлением Пленума Верховного Суда ДНР от 12.11.2021 № 6» Гладишенко Ірину Володимирівну було переведено «зі складу Воєнної палати Верховного Суду ДНР до складу Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду ДНР».

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради, під час виконання своїх обов'язків, покладених на неї невстановленими в ході досудового слідства представниками окупаційної влади РФ в окупованій Донецькій області, діючи всупереч Конституції України та чинного законодавства України, будучи достовірно обізнаною у тому, що на території Донецької області діє окупаційна влада РФ, основною метою якою є насильницька зміна, повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території і державного кордону України, Гладишенко І.В., перебуваючи на посаді «судді Верховного Суду ДНР», у приміщенні адміністративної будівлі «Верховного Суду ДНР», розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Челюскінців, буд. 163, використовуючи матеріально-технічну базу суду, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної

влади РФ нормативно правових актів неодноразово брала участь у засіданнях «Верховного Суду ДНР», у якості судді при розгляді кримінальних справ у складі «Воєнної палати Верховного Суду ДНР» та «Судової палати у кримінальних справах Верховного Суду ДНР».

Таким чином, громадянка України Гладишенко Ірина Володимирівна підозрюється у вчиненні державної зради, а саме діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України, що виразилось в наданні іноземній державі – Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 1689-VII від 07.10.2014).

Досудовим розслідуванням встановлено, що Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Відповідно до ст. ст. 2, 65, 68, 73 Конституції України суверенітет України поширюється на всю її територію. Україна є унітарною державою. Територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є

обов'язком громадян України. Кожен зобов'язаний неухильно додержуватись Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Виключно всеукраїнським референдумом вирішується питання про зміну території України.

Відповідно до ст. 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі. Судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції. Судові рішення ухвалюються судами іменем України і є обов'язковими до виконання на всій території України.

Відповідно до ст. 125 Конституції України система судів загальної юрисдикції в Україні будується за принципами територіальності і спеціалізації. Найвищим судовим органом у системі судів загальної юрисдикції є Верховний Суд України. Вищими судовими органами спеціалізованих судів є відповідні вищі суди. Відповідно до закону діють апеляційні та місцеві суди. Створення надзвичайних та особливих судів не допускається.

Водночас громадянка України Гладишенко Ірина Володимирівна, своїми умисними діями, які виразились у державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, що вчинене в умовах воєнного стану, вчинила злочин проти основ національної безпеки України за наступних обставин.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва збройних сил РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які розцінені представниками влади і збройних сил РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та збройних сил РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на

території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування незаконних збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної недоторканості України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

Всупереч положенням ст. 51 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 23 Гаазької конвенції про закони та звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, Загальної декларації про права людини, вказаним нормам міжнародного гуманітарного права Президент РФ, а також інші представники влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та воєнний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України.

Військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, 24.02.2022 незаконно вторглись на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» від 49/2024, затвердженим Законом України від 06.02.2024 № 3564-IX, яким на часткову зміну статті 1 Указу Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні», затвердженого Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX (зі змінами, внесеними Указом від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-IX, Указом від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-IX, Указом від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-IX, Указом від 12.08.2022 № 573/2022, затвердженим Законом України від 15.08.2022 № 2500-IX, Указом від

07.11.2022 № 757/2022, затвердженим Законом України від 16.11.2022 № 2738-IX, Указом від 06.02.2023 № 58/2023, затвердженим Законом України від 07.02.2023 № 2915-IX, Указом від 01.05.2023 № 254/2023, затвердженим Законом України від 02.05.2023 № 3057-IX, Указом від 26.07.2023 № 451/2023, затвердженим Законом України від 27.07.2023 № 3275-IX), Указом від 06.11.2023 № 734/2023, затвердженим Законом України від 08.11.2023 № 3429-IX), продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 години 30 хвилин 14 лютого 2024 року строком на 90 діб до 13.05.2024.

Продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в Донецькій області федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, органи місцевого самоврядування з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

На учасників судової системи окупаційної влади РФ в окупованій Донецькій області відповідно до плану спільних злочинних дій покладено наступні обов'язки:

- створення органів судової влади незаконного державного утворення «ДНР» та організація їх діяльності;
- видання нормативно-правових актів від імені нелегітимних органів судової влади «ДНР»;
- здійснення судочинства не передбаченими законодавством України судовими органами «ДНР».

Відповідно до ст. 1 «Федерального Закона «О создании судов РФ на территории ДНР и о внесении изменений в отдельные законодательные акты РФ» от 3 апреля 2023 года № 85-ФЗ» на території «ДНР» створено «Верховний Суд ДНР» у відповідності до нікчемних нормативно-правових актів, а саме - «Федерального конституционного закону от 4 октября 2022 года № 5-ФКЗ «О принятии в Российскую Федерацию Донецкой Народной Республики и образовании в составе Российской Федерации нового субъекта - Донецкой Народной Республики» и со статьей 17 Федерального конституционного закона от 31 декабря 1996 года № 1-ФКЗ «О судебной системе Российской Федерации»».

До повноважень судді Верховного Суду РФ згідно зі ст. 14 «Федерального конституционного Закона «О Верховном Суде РФ»» належить:

- 1) участь у межах і порядку, встановлених процесуальним законодавством України, у розгляді підсудних Верховному Суду України справ судовими колегіями Верховного Суду України, а у разі обрання судді судової колегії Верховного Суду України до складу суддів Апеляційної колегії Верховного Суду України або Дисциплінарна колегія Верховного Суду Російської Федерації - у розгляді підсудних Верховному Суду Російської Федерації справ цими колегіями, а також здійснюють інші процесуальні повноваження; 2) узагальнення судової практики, ознайомлення безпосередньо у судах загальної юрисдикції та арбітражних судах з практикою застосування законодавства Російської Федерації; 3) внесення пропозицій з питань, що обговорюються на засіданні Пленуму Верховного Суду Російської Федерації,

участь у підготовці та обговоренні проектів його постанов та за дорученням Голови Верховного Суду Російської Федерації та їх доповідь на засіданні Пленуму Верховного Суду Російської Федерації; 4) здійснення інших повноважень, передбачених Регламентом Верховного Суду Російської Федерації; 5) участь в судових засіданнях при здійсненні правосуддя у мантиях. (Доповнення пунктом – Федеральний конституційний закон від 16.04.2022 № 1-ФКЗ)».

Судді Верховного Суду РФ призначаються на посаду Радою Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації за поданням Президента Російської Федерації у відповідності до ст. 4 «Федерального конституційного Закону «О Верховном Суде РФ»».

У свою чергу, громадянка України Гладишенко Ірина Володимирівна, 30.06.1976 року народження, маючи вищу юридичну освіту, достатній рівень спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів активної підривної діяльності РФ та її представників проти України шляхом окупації та подальшої анексії території України в Донецькій області, розуміючи, що вищевказані нормативні документи є незаконними, оскільки явно прийняті всупереч Конституції України та чинного законодавства України, перебуваючи на території тимчасово окупованого міста Донецька, діючи умисно, керуючись власними переконаннями, за власною ініціативою вирішила вчинити державну зраду, тобто вчинити діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, державній безпеці України: наданні допомоги РФ в проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, тобто вчинити державну зраду.

Реалізуючи свій злочинний умисел на вчинення державної зради, в умовах воєнного стану, громадянка України Гладишенко Ірина Володимирівна з метою мати можливість надавати допомогу РФ та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України в умовах воєнного стану, на підставі Закону РФ «Про статус суддів» взяла участь у проведенні конкурсу на посаду «судді Верховного Суду ДНР».

За результатами проведеного державними органами РФ конкурсу «Указом Президента РФ Путина В.В. № 607 от 14.08.2023» Гладишенко Ірину Володимирівну призначено на посаду «судді Верховного Суду ДНР» строком на 6 (шість) років.

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, спрямований на вчинення державної зради в умовах воєнного стану, Гладишенко Ірина Володимирівна, перебуваючи на посаді «судді Верховного Суду ДНР», у приміщенні адміністративної будівлі «Верховного Суду ДНР», розташованого за адресою: м. Донецьк, Ворошиловський район, вул. Челюскінців, буд. 163, використовуючи матеріально-технічну базу суду, власні теоретичні знання і практичні навички, діючи відповідно до прийнятих керівництвом окупаційної влади РФ нормативно-правових актів продовжила здійснювати правосуддя від імені «ДНР» та брати участь у засіданнях «Верховного Суду ДНР» у якості судді при розгляді кримінальних справ.

Таким чином, Гладишенко Ірина Володимирівна підозрюється у вчиненні державної зради, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, що вчинене в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону України № 3113-IX від 03.03.2022)..

Слідчий слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції

Севастьян КУРБАНОВ

ПОГОДЖЕНО

Процесуальний керівник –
прокурор відділу нагляду за додержанням
законів регіональним органом безпеки
Донецької обласної прокуратури
«12» квітня 2024 року

Лариса ДАЛЬБЕРГ

ПРАВА ПІДОЗРЮВАНОВОГО

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження, до виходу суду до нарадчої кімнати для ухвалення вироку, між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим може бути укладена угода про визнання винуватості щодо особливо тяжких злочинів, вчинених за попередньою змовою групою осіб, організованою групою чи злочинною організацією або терористичною групою за умови викриття підозрюваним, який не є організатором такої групи або організації, злочинних дій інших учасників групи чи інших, вчинених групою або організацією злочинів, якщо повідомлена інформація буде підтверджена доказами.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру і пам'ятка про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний

« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 2024 року.

Захисник

« ____ » _____ 2024 року.

Повідомлення про підозру здійснив:

Слідчий слідчого відділу 2 управління

(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях

старший лейтенант юстиції

Севастьян КУРБАНОВ